

ნუთუ

ნუთუ ყოფილა მართლა ქართველი,
ასე ეფიქროს, ეს დაეწეროს
ნუთუ ყოფილა სამშობლოსათვის
ასეთი წამი საბედისწერო.

რომ სიცოცხლეც კი სათუო ჰქონდა,
ეჭვის ქვეშ იყო - არა მჯეროდა...
შუბლი მიხურდა. გავხსენ სარკმელი -
ჩემი თბილისის დილა მღეროდა!

"რომ საქართველო მართლა შეიქმნას!"
მე ეს სიტყვები დასავიწყარი
მახსენდებოდა დილის ხმაურში,
ვით შფოთიანი ღამის სიზმარი!

რომ საქართველო მართლა შეიქმნა,
გჯეროდეთ ყველას! - გული მღეროდა...
სტალინის სურათს შევხედე უცბად,
ლენინთან ერთად რომ მიცქეროდა!